

Wdowieństwo konsekrowane (poświęcone Bogu)

„Proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej” (Rz 12,1).

Te słowa apostoła Pawła domagają się ofiarowania naszego serca Bogu. Jako takie odnoszą się one do wszystkich chrześcijan.

Zawsze jednak byli ludzie wezwani do przełożenia tych słów w sposób szczególnie konkretny i radykalny na język ich życia. To są właśnie osoby ‘konsekrowane’. W ściślejszy sposób pragną one naśladować Chrystusa w Jego ofiarnym oddaniu się Ojcu, i który je wzywa, aby były pośród świata szczególnie czytelnym znakiem tego oddania.

W bolesnym doświadczeniu śmierci współmałżonka, Pan wzywa niektóre owdowiałe osoby do bardziej radykalnego poświęcenia swego życia Jemu. To konsekrowane wdowieństwo jest dopełnieniem łaski sakramentu małżeństwa.

Wdowieństwo stanowi bolesne rozdarcie w projekcie życia kobiety. Czasem może go ona doświadczać jako prawdziwego unicestwienia. Ale to właśnie tam może ją osiągnąć i spotkać Bóg, który nie odbiera nam niczego ani nikogo, jak tylko po to, by nas jeszcze hojniej obdarować. W ten sposób Bóg wzywa ją do przekroczenia śmierci mocą wiary, aby w swoim rozdartym istnieniu mogła przyjąć Zmartwychwstałego Chrystusa.

W odpowiedzi na to wezwanie kobieta wdowa przyzwala na swoje doświadczenie, pragnąc zjednoczyć się w ten sposób z *TAK* Chrystusa Odkupiciela. Wówczas zaczyna rozumieć, że Bóg naprawdę zajmuje pierwsze miejsce w jej życiu i w niewidzialny sposób zamieszkuje jej wdowią samotność. Tak nie pragnie już ona żadnej innej miłości ludzkiej. Wierzy, że jej mąż żyje w Chrystusie; odtąd kocha go już inną, bo boską miłością.

Taka konsekracja wprowadzająca w eklezjalny stan wdowieństwa (*ordo viduarum*) nie zrywa dotychczasowych więzi rodzinnych członkiń. Sytuuje je jednak w nowym świetle i nadaje im nową jakość wewnętrzną.

Jako wdowy – wolne dla Boga (*viduae*) – a zarazem matki i babcie, członkinie starają się zachować dystans wolności wobec ciśnienia spraw rodzinnych, domowych i zawodowych.

Niezbędną pomoc swoim dzieciom i wnukom będą świadczyć w świetle swej priorytetowej misji modlitwy i ofiarnego orędownictwa za nich przed Bogiem.